

for ham selv og ikke for det Parti, han tilhører, thi Forholdet er det, at den højtærede Udenrigsminister til Stadighed har skiftet Standpunkt i dette Spørgsmaal, medens det har været for i Udvalget. Oprindeligt vilde den højtærede Udenrigsminister slet ikke høre Tale om Forbud mod Bierhverv; derefter fandt han paa et Mellemstandpunkt, et Kompromisforslag, som han troede skulde blive accepteret af de Konservative, gaaende ud paa, at Embedsmændene ikke maatte sidde i Bankraad, men nok i Handelsselskabers Bestyrelse, og endelig, da det heller ikke lykkedes at faa os med til dette, vendte den højtærede Udenrigsminister sig til den Udvej, som nu er foreslaaet: et Forslag om en almindelig Revision af § 44 i Tjenestemandsløven. Men naar den højtærede Udenrigsministers Standpunkt har været saa skiftende, naar han har handlet saa trægt, saa modvilligt, tør vi maaske gaa ud fra, at hvis der ikke bliver indsat en Bestemmelse i den udenrigsministerielle Tjenestemandsløvs, saa bliver dette Spørgsmaal udsat paa ubestemt Tid, saa staar det ganske hen, hvornaar vi overhovedet faar en Reform paa dette Omraade. Hvis vi derimod faar Bestemmelsen sat ind i den udenrigsministerielle Organisationslov, kan vi med klippefast Sikkerhed sige, at vi faar det her omhandlede Forhold reorganiseret for hele den øvrige Statstjenestesteds Vedkommende, sandsynligvis inden to Aars Forløb. Vort Standpunkt fra konservativ Side har været enkelt og ligetil; vi har fulgt den Fremgangsmaade, som Venstre følger — Venstre driver jo ren Venstrepolitik, det har man sagt fra Regeringens Side, og naar der er andre, som ønsker at slaa Følge, hilser man dem velkommen. Paa samme Maade har vi Konservative ment, at vi burde gøre, hvad konservative Principper tilsiger os, og vi er glade ved dem, der er enige med os i vore Synspunkter. Vi kunde tænke os, og vi haaber at der i Virkeligheden, er mange indenfor Venstre, som ikke er saa uenige med os; vi skulde antage, at der var en og anden af Venstre, der i sit Hjerte tænker ligesom Bønderne i Visen om Landsbyens Smed, der havde slaet en ondartet Lensmand ihjel: Det fandtes af mange, det var godt, det, han gjorde, det tænkes og menes, at den skal ej stenes, der gjord', hvad de ønsked, men selv ikke turde.

Vi har endelig fra konservativ Side foreslaaet, at Spørgsmaalet om et udenrigsk Udvalg skulde tages op i Løven. Jeg erkender, at Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af et Udvalg i og for sig ikke er

noget Lovgivningsspørgsmaal, men det forekommer os, at Forholdet mellem Udenrigsledelsen og Rigsdagen er saa skævt, saa uheldigt og utilfredsstillende i Øjeblikket, at det maa pointeres, at vi bør have et saadant Udenrigsudvalg. Det er jo ikke noget nyt, vi har jo før haft et politisk Udvalg. Vi fik det i Efteraaret 1918 og havde det et helt Aar, lige til de nationale Lidenskabers Bølger gik saa højt — og med Rette —, at dette Udvalg maatte sprænges. Men det er intet Bevis for, at et saadant Udvalg ikke i og for sig er en hensigtsmæssig Institution. Forholdet er jo det, at i hele den indeværende Samling, den første, hvortil den nye ordinære Rigsdag er traadt sammen, efter at Versailles-Fredstraktaten og de andre store Fredstraktater er traadt i Kraft, de, som har forandret hele Verdens Fysiognomi — den højtærede Statsminister har selv sagt, at vi lever i en ny Verden, u, og at vi maa indrette os derefter —, har Udenrigsministeren ikke en eneste Gang givet dette Ting et udenrigspolitisk Eksposé. Men naar den højtærede Udenrigsminister har ment at kunne unnlade dette i denne Samling, som den nye Rigsdag er traadt sammen til efter saa enorme Omvæltninger, hvilken Garanti har vi da for, at den højtærede Minister ikke saa meget mere vil finde det ufnødent i de kommende Rigsdagssamlinger? Hvilken Garanti har vi for, at han ikke vil finde det tilstrækkeligt i Løbet af næste Samling at holde et Par uheldige Udenrigsministertaler ude i et Par Provinsbyer? Det har vi ingen som helst Garanti for, og det er derfor, vi Konservative foreslaar et saadant Udvalg tilvejebragt hurtigst muligt. Vi erkender fuldt ud fra konservativ Side, at en Reform og en Reorganisation af Udenrigstjenesten, af de udenrigsministerielle Forhold er en bydende Nødvendighed, men hvor meget mere er da ikke en Reform og en Reorganisation af den udenrigske Ledelses Forhold til Rigsdagen en bydende Nødvendighed?

Reedtz-Thott: Der er ingen Tvivl om, at der bag Lovforslagene om Udenrigstjenesten ligger et stort Arbejde. Der er heller ingen Tvivl om, at der bag den foreliggende Betænkning ligger et meget stort Arbejde. Vi har jo læst os til blandt alt det, vi kan læse os til i denne Betænkning, at der er holdt 26 Møder. Men naar vi i øvrigt studerer Betænkningen med alle dens Ændringsforslag og alle dens forskellige Motiveringer for disse Ændringsforslag og de forskellige Flertal og Mindre-